

[Ole Bjørn Kraft.]

Verden er blevet en Helhed i en Grad, man ikke har kendt det tidligere, og ethvert Land, der ønsker at varetage sine Interesser og at hævde sine Synspunkter inden for det internationale Arbejde, maa derfor være indstillet paa at gaa ind i dette Arbejde med al den Dygtighed, Interesse og Energi, som det raader over. Jeg er glad for, at den højt-ærede Minister fremsatte disse Bemærkninger som et Vidnesbyrd om, at man ogsaa inden for Regeringen har denne Opfattelse og ønsker at yde sin Støtte, forhaabentlig ikke blot paa dette Omraade, men i det hele taget, saaledes at vi kan være sikre paa, at Danmark bliver saadan placeret i det internationale Arbejde, at det tjener baade dette Arbejde og vore nationale Interesser.

Med disse Ord skal jeg anbefale Tingets Tilslutning til det foreliggende Forslag.

Nørlund: Som det allerede er sagt drejer Ændringerne i Statutterne sig om at tilpasse Den internationale Arbejdsorganisation til de Forhold, der er en Følge af Folkeforbundets Opløsning; men jeg synes samtidig, der er en Tendens i disse Ændringer, som jeg maa se paa med Betænkelighed, idet der synes at være en Tilbøjelighed til at foregribe de Beslutninger, som De Forenede Nationers Organisation vil træffe med Hensyn til det internationale Samarbejde angaaende Arbejdsspørgsmaalene. Efter vor Opfattelse er det nemlig saadan, at Den internationale Arbejdsorganisations Arbejde ikke kan siges at være tilfredsstillende, og noget tilsvarende gav det ærede Medlem Hr. Bundvad jo ogsaa Udtryk for. Hertil kommer, at den Organisationsform, man har valgt, efter vor Opfattelse ikke er tidssvarende efter den store Befrielseskrig, vi nu har gennemgaaet. I praktisk talt alle Lande var det Arbejderne, der var førende i den folkelige Kamp, og en Følge deraf er en væsentlig Styrkelse af den organiserede Fagbevægelse i de forskellige Lande. Det har bevirket, at Fagbevægelsen har faaet en principielt anden Stilling i Samfundet. I mange af de nye Demokratier, der er vokset op, baade i Øst og Vest, udgør netop Fagbevægelsen og Fagorganisationerne en af Hjørnesteinene.

Ydermere er der sket det siden Krigen, at der er dannet en ny Arbejder-Internationale, den faglige Verdenssammenslutning, der er saa omfattende og talstærk, som ingen tidligere Arbejder-Internationale har været, og denne Internationale er efter vor Opfattelse en af de mest positive Faktorer i den Videreførelse af Krigssamarbejdet til Freds-

samarbejde, som er det Folkene — alle Besværligheder til Trods — længes efter og tilstræber, og netop i det internationale Samarbejde, vi her drøfter, er der noget af det, som bør vise Vejen frem.

Det er allerede sagt, at Krigen ikke blot førtes for at knuse den tyske Nazisme, men ogsaa for at skabe en Verden, der skulde være fri for Nød og Frygt. Uanset hvilket Formaal de, der har fremsat disse Løfter, har haft, er det i hvert Fald en Kendsgerning, at Arbejderne, som førte Kampen, har taget disse Løfter alvorligt. Jeg synes, at alt dette er Momenter, som taler meget stærkt for en maaske temmelig grundig Omorganisering af det internationale Samarbejde paa det Felt, vi her diskuterer.

Jeg vil ikke komme ind paa en indgaaende Kritik af den bestaaende Statut, jeg skal blot lige nævne nogle Ting, som jeg tror vil komme i Centrum for Interessen i de internationale Diskussioner, som nok vil følge, om dette Spørgsmaal.

Et af de afgørende Spørgsmaal er selvfølgelig den Opbygning, som giver sig Udtryk i Statuttens Artikler 3 og 7 med en forholdsmæssig Sammensætning af alle de repræsentative Organer, med 1 Arbejderrepræsentant, 2 Regeringsrepræsentanter og 1 Arbejdsgiverrepræsentant. Som dette har virket i Praksis, maa man sige, at det har givet en stadig Overvægt for Arbejdsgiversynspunkter, og i England f. Eks. diskuterer man det Spørgsmaal, om det ikke vilde være rimeligere baade af Hensyn til den praktiske Overvægt for Arbejdsgiversynspunkter, som eksisterer nu, og af Hensyn til det talmæssige Forhold mellem Arbejdsgiver- og Arbejderrepræsentanter, at Forholdet blev 3 Arbejderrepræsentanter, 2 Regeringsrepræsentanter og 1 Arbejdsgiverrepræsentant. Men derudover tror jeg ogsaa — i hvert Fald falder det i Traad med vor Opfattelse —, at det faglige Verdensforbund, der er dannet, maa have en ganske særlig Stilling i det internationale Samarbejde paa dette Felt.

Spørgsmaalet om det faglige Verdensforbund var en af de Ting, der blev diskuteret paa den UNO-Generalforsamling, der afholdtes i London i Januar i Aar. Verdensforbundet havde indsendt en Anmodning om, at det fik en stærk Stilling i det internationale Samarbejde overhovedet, og ganske specielt i det saakaldte økonomiske og sociale Raad. Man afslog Verdensforbundets Anmodning paa en Maade, der paa mig virkede, som om man lagde et kunstigt Taagesløv af de mest haartrukne juridiske Spidsfindigheder over den. Ja, man gik